

Arrest

nr. 73 577 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathelet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij

optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U woonde samen met uw ouders in Khasavyurt (Dagestan). Op 12 oktober 2010 kreeg u bezoek van een kennis, I. A. (...). Hij zei dat hij ruzie met zijn vader had en hij vroeg u of hij enkele dagen bij u mocht logeren. In de nacht van 15 oktober 2010 werd hij opgebeld en even later werd hij opgehaald door jongens met wie hij samen in Tumen werkte. De volgende ochtend vielen gemaskerde militairen uw huis binnen. Uw huis werd doorzocht en u werd meegenomen naar een cel op een onbekende plaats. Vervolgens werd u ondervraagd over I. A. (...) en er werden u ook foto's van bebaarde mannen getoond. Voor een periode van tien dagen werden u vragen over I. A. (...) gesteld en u werd eveneens door uw ondervragers mishandeld. Uiteindelijk hebt u papieren ondertekend zodat u met rust zou worden gelaten, maar u weet niet wat er op die papieren stond. Tijdens uw ontvoering is uw vader naar de stedelijke politiedienst van Khasavyurt gestapt waar hij vernam dat de politie niets kon doen en dat uw zaak in handen van hogere instanties is. Vervolgens nam uw vader contact op met een kennis aan wie hij één miljoen roebel betaalde om uw vrijlating te regelen. In de nacht van 25 oktober 2010 werd u vrijgelaten. Bij uw vrijlating werd nog gezegd dat men stevige jongens als u zou kunnen gebruiken om te leren schieten. Nadat u de volgende twee weken in uw huis was gebleven, vertrok u naar uw oom die in een ander dorp van Khasavyurt woont. Hij had u gevraagd of u drie dagen op zijn boerderij kon letten. Op de derde dag van uw verblijf op zijn boerderij zei uw oom dat u daar niet langer kon blijven omdat hij een telefoon van uw vader had ontvangen. Uw vader had laten weten dat er opnieuw personen bij hem waren binnengevallen en dat er naar u werd gevraagd. U vertrok diezelfde dag naar een vriend van uw oom in de bergen waar u vervolgens een maand verbleef. Op 12 december 2010 vertrok u vanuit Khasavyurt naar Hrodna (Wit-Rusland) waar u een week hebt verbleven. Op 22 december 2010 vertrok u vanuit Hrodna en bent u via Litouwen naar België gereisd. Op 23 december 2010 bent u in België aangekomen en op 24 december 2010 hebt u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw identiteit legde u uw rijbewijs en geboorteakte neer.

Uw zus A. L. (...) (O.V. 5.823.244) werd op 21 augustus 2006 in België erkend als vluchteling.

B. Motivering

U verklaarde dat u uit Dagestan bent vertrokken omdat u er werd vervolgd door gemaskerde militairen. U werd in oktober 2010 voor een periode van tien dagen ondervraagd en mishandeld omdat u iets zou weten over I. A. (...). U hebt echter geen enkele informatie over hem (CGVS gehoor 10/03/2011 p.12-16). U vreest bij terugkeer dat u opnieuw zal worden meegenomen en dat u zal worden mishandeld (CGVS gehoor p.17, 21).

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig geïnformeerd bleek te zijn aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat het verblijf van I. A. (...) bij u thuis in oktober 2010 de effectieve aanleiding voor uw vervolgingsproblemen vormde (CGVS gehoor p.12). U was echter niet in staat meer concrete duiding te bieden over de eigenlijke reden waarom I. A. (...) door de autoriteiten werd gevisieerd. U bleek immers enkel het vermoeden te hebben dat hij als rebel werd gezocht. Verdere informatie kon u echter niet aanreiken (CGVS gehoor p.13-14, 20).

Er dient te worden opgemerkt dat u na uw vrijlating op 25 oktober 2010 geen enkele stap hebt ondernomen om informatie over I. A. (...) te verzamelen. Zo hebt u aan niemand vragen gesteld over I. A. (...) en de mogelijke reden waarom hij u in de problemen heeft gebracht (CGVS gehoor p.20-21). Ook sinds uw verblijf in België hebt u geen enkele poging ondernomen om verdere informatie over de eigenlijke aanleiding van uw vervolgingsproblemen te verkrijgen (CGVS gehoor p.5). Zo gaf u aan geen contacten te willen opnemen met personen uit Dagestan omdat u bang bent dat uw telefoongesprekken zullen worden afgeluisterd (CGVS gehoor p.5). Deze verklaring kan echter ook niet als aannemelijk worden beschouwd, gezien het feit dat u ook over de mogelijkheid beschikt om via uw zus, die eveneens in België verblijft, met personen uit Dagestan contact op te nemen (CGVS gehoor p.5). Uit uw verklaringen bleek echter dat u deze optie en andere mogelijke informatiekanalen, zoals het internet, nog niet had aangewend om u verder te informeren naar de persoon die u in dergelijke problematische situatie heeft gebracht (CGVS gehoor p.5, 21). Het vastgesteld gebrek aan kennis en interesse naar dergelijke essentiële elementen van uw asielrelaas, zijnde I. A. (...) en diens activiteiten, kan niet als aannemelijk worden aanschouwd. Er mag er immers van een asielzoeker worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten het asielrelaas, indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Temeer gezien het feit dat u enkel via informatie over voornoemde elementen een duidelijker beeld van uw- al dan niet actuele - vervolgingsproblematiek zou kunnen verwerven.

Het vastgestelde gebrek aan interesse in uw vervolgingsproblematiek wordt verder onderbouwd door de volgende vaststelling. U verklaarde dat een kennis uw vader had verteld dat u door de papieren die u tijdens uw vasthouding had ondertekend, altijd vervolgd zou worden (CGVS gehoor p.16). U hebt er echter geen idee van wat deze kennis concreet bedoelde met deze uitspraak of waarop hij zich baseerde. Gelet op het feit dat u zelf niet wist welk document u ondertekend had, dient er ernstig te worden getild aan het feit dat u geen poging meer hebt ondernomen om uw vader hierover om uitleg te vragen. Ter verklaring stelde u dat u geen contact meer had met uw vader sinds u naar uw oom verhuisd was. (CGVS gehoor p.16) Dit verklaart echter geenszins waarom u tot op heden geen verdere stappen hiertoe meer hebt ondernomen. Een dergelijke passiviteit omtrent een belangrijk aspect van uw asielrelaas valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u aangaande andere belangrijke aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk vaag was. Zo verklaarde u dat uw vader tijdens uw ontvoering in oktober 2010 één miljoen roebel aan een kennis had gegeven waarop deze laatste vervolgens het geld aan andere personen heeft overhandigd om zo uw vrijlating te regelen (CGVS gehoor p.14). U verklaarde tevens dat diezelfde kennis uw vader had verteld dat u door de papieren die u tijdens uw vasthouding had ondertekend, altijd vervolgd zou worden (CGVS gehoor p.16). U bleek niet in staat over de betreffende kennis van uw vader enige informatie te verschaffen. Zo bent u niet op de hoogte van de identiteit van deze persoon en bleek u enkel te vermoeden dat deze kennis bepaalde contacten bij de autoriteiten heeft. U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of deze persoon bij de politie of een andere overheidsdienst werkte (CGVS gehoor p. 14-16). Nochtans was het deze persoon die enerzijds uw vrijlating heeft gefaciliteerd en anderzijds verklaarde dat u continu zou worden vervolgd. Daarnaast bleek u evenmin de dienst u had vastgehouden te kennen, noch de persoon aan wie het geld uiteindelijk overhandigd werd of de dienst waarvoor hij werkte. Telkens stelde u dat uw vader u om veiligheidsredenen niets wilde vertellen hierover. (CGVS gehoor p.15, 17) Gelet op het feit dat u geen begin van bewijs neerlegt van de door u verklaarde detentie, zijn uw verklaringen van

doorslaggevend belang bij de beoordeling van de door u verklaarde vrees voor vervolging. u blijft echter uitermate vaag over twee cruciale aspecten van uw asielaanvraag, met name de actor(en) die verantwoordelijk zijn voor uw vervolging en de persoon die verteld zou hebben dat u zou blijven vervolgd worden. In dit geval is het niet aannemelijk te noemen dat uw vader u zelfs niet in algemene termen zou kunnen vertellen over deze twee aspecten, zonder specifieke details die de veiligheid van de betrokken personen in gevaar zou brengen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, zijnde uw rijbewijs en uw geboorteakte wijzigen niets aan bovenstaande conclusies. Deze documenten bevatten immers enkel persoonlijke identiteitsgegevens en werden door mij niet betwijfeld. U werd op 10 maart 2011 van 9h11 tot 12h19 op het Commissariaat-Generaal gehoord in het bijzijn van een tolk die de Russische taal machtig is.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw zus A. L. (...) en haar echtgenoot S. Z. (...) (O.V. 5.823.244) respectievelijk op 21 augustus 2008 en 10 maart 2006 het vluchtelingenstatuut in België hebben verkregen. Er dient opgemerkt te worden dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht. Buiten het eerder besproken asielmotief - uw arrestatie omwille van I. A. (...) - haalde u geen andere redenen voor uw vertrek uit Rusland aan. (CGVS gehoor p.22) Dit asielmotief houdt geen verband met uw zus of haar man. Daarnaast maakte u op geen enkel moment melding van persoonlijke problemen omwille van uw zus of haar man. Tenslotte werden in uw verklaringen geen indicaties gevonden dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland wel zou worden gevisieerd omwille van uw zus of haar man. Bijgevolg kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag als in het geval van uw zus niet worden verantwoord.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip “full jurisdiction” zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag in casu dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van “full jurisdiction”.

3.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst vanwege de bedreiging door haar eigen autoriteiten. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partij oppert dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer folteringen, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeert verzoekende partij een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielinstanties en verwijst zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten, een artikel van de website www.deredactie.be en naar een tiental “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”. De in het verzoekschrift opgesomde rapporten/artikelen handelen over de situatie inzake de mensenrechten in de Russische Federatie en in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan in het bijzonder.

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten, argumenteert verzoekende partij dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissing baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die

eruit werd opgemaakt onjuist is. Verzoekende partij verwijst nog naar de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* en naar het standpunt van UNHCR, m.n. *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte maakt verzoekende partij nog melding van enkele *“passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*.

3.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Het louter verwijzen naar algemene landeninformatie, risicoprofielen en naar de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asioldossiers in Frankrijk, Oostenrijk en Polen, is niet voldoende om aan te tonen dat verzoekende partij in Dagestan werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, nu zulke vrees *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Tevens merkt de Raad op dat de verschillende verwijzingen van verzoekende partij naar de algemene/veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, niet dienstig is, nu verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit Dagestan en dergelijke informatie bijgevolg *in casu* niet relevant is.

3.2.9.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij onaannemelijk weinig informatie weet te geven over haar vriend I. A., door wie zij zelf in de problemen is geraakt en dat verzoekende partij geen enkele stap heeft ondernomen om alsnog informatie over haar vriend te verzamelen, bevestigt verzoekende partij dat zij niet wist dat I. A. een rebel was. Zij vermoedde dit echter wel, nu zulke gevallen al jarenlang voorkomen in Dagestan.

Verder verduidelijkt verzoekende partij dat zij en haar familie na haar vrijlating maar één doel voor ogen hielden, met name zo snel mogelijk van hun problemen af te geraken. Zij wijst erop dat het systeem in haar land van herkomst volledig gecorrumpeerd is en dat men, eenmaal men door politie of veiligheidsdiensten geïnterviewd wordt, nooit meer met rust wordt gelaten. De personen die klacht indienen verdwijnen spoorloos, en hun familie wordt lastiggevallen. Tegen het systeem ingaan staat gelijk aan zelfmoord, betoogt verzoekende partij. Verzoekende partij verklaart niet over informatie over de activiteiten van I. A. te beschikken omdat het opvragen van deze informatie haar vader in gevaar zou kunnen brengen.

Bovendien, zo stelt verzoekende partij, bestaat er geen enkele mogelijkheid om een verklaring te krijgen dat iemand een rebel is/was. Deze informatie zou volgens haar slechts op het internet te vinden zijn, in het geval dat de betrokkene aan een actie zou hebben deelgenomen waarover de pers berichtte.

Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij geen poging heeft ondernomen om meer uitleg te bekomen over de documenten die zij had ondertekend en over de exacte gevolgen die aan deze ondertekening verbonden zijn, onderstreept verzoekende partij nogmaals dat zij niet onverschillig is ten opzichte van haar vervolgingsproblematiek en dat zij enkel trachtte te voorkomen dat zij en haar familie nog meer problemen zouden krijgen. Indien haar vader enige poging zou ondernemen om te weten te komen wat in die papieren staat, dan zou hij in de gevangenis kunnen belanden en zou hij de tussenpersoon in gevaar kunnen brengen wat strikt verboden is in dit soort zaken. Om die reden had haar vader haar gezegd niets te kunnen vertellen. Verzoekende partij stelt dat binnen haar cultuur het woord van een vader als een bevel dient te worden aanzien, zodat zij niet verder kon aandringen op het verkrijgen van informatie. Bovendien, zo stelt verzoekende partij, had zij toch niets aan deze informatie. Zij verklaart eveneens dat haar zus L. telefonisch contact heeft opgenomen met haar vader om over deze problemen te spreken, maar dat deze het gesprek direct heeft verbroken. Zij stelt dat men daar bang is om over zulke zaken te praten, omdat alle telefoongesprekken worden afgeluisterd. Bovendien is het geen oplossing dat haar zus naar haar vader of haar familie belt, omdat het wel duidelijk is over welke problemen zij zullen spreken.

Verzoekende partij werpt tevens op dat zij zich gedurende haar opsluiting, tijdens dewelke zij werd mishandeld, niet bekommerde om de inhoud van deze papieren die zij heeft ondertekend. Zij stelt dat verwerende partij genoeg informatie heeft over de folteringen in de Russische gevangenissen en dat men daar zelfs de allersterkste personen zo ver kan krijgen dat ze alles ondertekenen.

3.2.9.2. Waar verzoekende partij herhaalt dat zij niet wist dat I. A. een rebel was, maar dat zij dit wel vermoedde, stelt de Raad vast dat verwerende partij reeds stelde dat verzoekende partij, buiten het vermoeden dat haar vriend als rebel werd gezocht, verder niet in staat bleek te zijn om een meer concrete duiding te bieden over de eigenlijke reden waarom die door de autoriteiten werd geïnterviewd. De

Raad wijst erop dat de loutere herhaling van dit vermoeden geen afdoende excuus biedt voor deze vaststellingen.

Vervolgens stelt de Raad vast dat het uitvoerige betoog van verzoekende partij waarin zij tracht aannemelijk te maken waarom zij niet over meer informatie omtrent de activiteiten van I. A. beschikt, meer in het bijzonder omdat het opvragen van deze informatie haar vader in gevaar zou kunnen brengen, echter niet te rijmen valt met wat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard: *“hebt u na uw vasthouding nog ergens info genomen over i.? Neen, niets vernomen – hebt u effectief info genomen, ergens vragen gesteld? Neen ik weet nog steeds niet van hem – hebt u iets ondernomen om iets te weten te komen over i.? Neen. Wat kan ik ondernemen? – hebt u vragen gesteld aan bep personen over i.? ik had met niem contact...- via ouders gevraagd of zij aan bep personen konden vragen waarom u in de problemen kwam door i.? Ik ben niets gaan vragen, niet ondernomen, bang dat ik gepakt zou worden...- hebt u gezocht naar info over i. neen waarom niet ik weet niet waarom niet. Je kan toch raadplegen Neen dat heb ik niet gedaan;”* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 10 maart 2011, p. 20-21). Uit voorgaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat verzoekende partij aan niemand vragen heeft gesteld over de activiteiten/problemen van I. A. en zij aldus op geen enkel moment stappen heeft ondernomen om ook maar iets over de activiteiten/problemen van I. A., de persoon die onrechtstreeks haar eigen problemen heeft veroorzaakt, te weten te komen, kan de Raad niet anders dan besluiten tot een totale desinteresse in hoofdte van verzoekende partij, wat de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging op ernstige wijze ondergraaft.

De verdere toevoeging aan haar verweer dat het overigens niet mogelijk is om een verklaring te krijgen dat iemand rebel is, acht de Raad niet relevant. Er wordt van verzoekende partij immers niet verwacht dat zij het bewijs naar voor kan brengen van het feit dat haar vriend, door wie zij zelf achteraf in de problemen is geraakt, effectief een rebel zou zijn (of banden zou hebben met de rebellen). Wat haar wordt verweten is dat zij, buiten een vaag vermoeden, geen enkele informatie kan geven omtrent de redenen waarom I. A. problemen heeft met de autoriteiten en zij verder geen enkele poging heeft ondernomen om nadere informatie over de eigenlijke aanleiding van haar vervolgingsproblemen te verkrijgen. Dit flagrante gebrek aan kennis en aan interesse, waardoor verzoekende partij zich niet eens een duidelijk beeld van haar eigen vervolgingsproblematiek kan verschaffen, kan aldus niet worden gerechtvaardigd door het verweer dat zij geen bewijs zou kunnen voorleggen van het feit dat haar vriend een rebel is.

De Raad constateert verder dat het verweer van verzoekende partij dat haar vader omwille van veiligheidsredenen geen poging zou kunnen ondernemen om meer te weten te komen over de documenten die verzoekende partij had ondertekend, een excuus betreft dat zij al eerder op het Commissariaat-generaal heeft opgeworpen en waarover verwerende partij reeds het volgende oordeelde: *“...Telkens stelde u dat uw vader u om veiligheidsredenen niets wilde vertellen hierover. (CGVS gehoor p.15, 17) Gelet op het feit dat u geen begin van bewijs neerlegt van de door u verklaarde detentie, zijn uw verklaringen van doorslaggevend belang bij de beoordeling van de door u verklaarde vrees voor vervolging. u blijft echter uitermate vaag over twee cruciale aspecten van uw asielrelaas, met name de actor(en) die verantwoordelijk zijn voor uw vervolging en de persoon die verteld zou hebben dat u zou blijven vervolgd worden. In dit geval is het niet aannemelijk te noemen dat uw vader u zelfs niet in algemene termen zou kunnen vertellen over deze twee aspecten, zonder specifieke details die de veiligheid van de betrokken personen in gevaar zou brengen.”* Het opnieuw uiteenzetten van de reeds opgeworpen en door verwerende partij beoordeelde verschoningsgrond is niet van die aard om desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoekende partij ook nog specifiek betoogt dat het voor haar vader te gevaarlijk is om eventuele informatie te geven over de inhoud van aangaande papieren, nu alle telefoongesprekken worden afgeluisterd, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing staat te lezen dat de verschoning van verzoekende partij dat alle telefoongesprekken worden afgeluisterd niet als aannemelijk kan worden beschouwd omdat er andere mogelijke informatiekanalen voorhanden zijn, zoals het internet, die verzoekende partij had kunnen gebruiken om verder te informeren naar haar problemen. De herhaling van het argument dat zij hier niet (met haar vader) over kan spreken omdat de telefoon wordt afgeluisterd, biedt bijgevolg geen soelaas. Daarenboven verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar zus contact heeft opgenomen met haar vader om desbetreffend meer informatie te verkrijgen en geeft zij zelf aan dat *“als ze over mijn probleem gaat spreken, is dat wel duidelijk waarover het gaat”*. Indien verzoekende partij werkelijk niet met haar vader durft te praten over haar problemen, uit vrees om te worden afgeluisterd, is het niet plausibel dat haar zus dan wel contact zou hebben opgenomen met haar vader om over diezelfde problemen te praten.

De verdere uitleg van verzoekende partij dat zij zich niet heeft bekommerd om de inhoud van de papieren die zij heeft ondertekend, omdat zij werd mishandeld tijdens haar opsluiting, biedt volgens de Raad evenmin een bevredigende verklaring voor haar gebrek aan kennis en interesse met betrekking tot deze elementen. Het feit dat verzoekende partij, toen zij tijdens haar vasthouding een aantal papieren diende te ondertekenen, niet wist wat er in deze documenten vermeld stond, wordt haar immers niet verweten. Wel hekelt verwerende partij het feit dat verzoekende partij geen poging meer heeft ondernomen om aan haar vader meer uitleg te vragen over de verklaring van diens kennis dat verzoekende partij altijd zou worden vervolgd omdat zij bepaalde papieren had ondertekend tijdens haar vasthouding. De verklaring dat zij ten tijde van haar vasthouding niet wist wat voor papieren zij precies had ondertekend omdat zij werd mishandeld, biedt geen verschoningsgrond voor de vaststelling dat zij achteraf geen verdere stappen heeft ondernomen om meer te weten te komen omtrent een cruciaal aspect van haar asielrelaas.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij bovendien toch niets aan deze informatie had, haar totale gebrek aan interesse in deze, nochtans voor de inschatting van het verdere verloop van haar vervolgingsproblemen cruciale, elementen bevestigt.

3.2.10. De Raad komt, het voorgaande in acht genomen, tot de conclusie dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Om die reden kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij tevens stelt dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug merkt de Raad op dat, verzoekende partij, middels de door haar aangebrachte referenties naar verschillende rapporten en artikels, echter niet aantoonde dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 13, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie, Dagestan- Algemene en veiligheidssituatie update januari 2011*") niet meer relevant zou zijn. Indien verzoekende partij op een dienstige manier kritiek wenst te uiten op de correctheid/volledigheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie, dient zij, gelet op de op haar rustende bewijslast, dit te doen aan de hand van objectieve elementen. Bovendien stelt de Raad vast dat voormelde "*briefing*" verwijst naar uiterst recente bronnen die dateren tot januari 2011.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië, Ingoesjetië, Dagestan en in de Russische Federatie in het algemeen, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, Ingoesjetië, Dagestan en in de Russische Federatie in het algemeen – wat, betreft de situatie in Dagestan, door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 31 januari 2011 blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands gewapend conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar, niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.12. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van dit dossier, waaronder de neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op 10 maart 2011 (administratief dossier, stuk 3) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.13. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT